

Til den babyloniske Taarnbygger i Miniature

Uden Grunde vil Du laste,
Mod en Yngre gaae i Kamp,
Hjerteløs hans Værk kuldkaſte,
Slaae om Dig med Snavs og Damp.
Tænk paa Dine egne Sager,
Hvad Du i Din Ungdom skrev;
Selv om man Dit Sidste tager,
Meget der at laste blev.
Havde jeg, som Gud forbyde!
Skrevet *Dine* første Ting,
Skulde det mig ei fortryde
Om Du kjørte mig i Ring.
– Veed Du ei, det ægte Snille
Aldrig Lunets Blomst forſkjød?
Nei, det leer ved *Vaudeville*,
Føler dybt ved *Hakons* Død.
Som en Smagens *peregrinus*
Træder Du hvert Blomster ned;
Intet røber Aandens *minus*
Meer, end *fad Eensidighed*.
Mange vil saa ſhakspearsk være,
Men det er en egen Sag;
Man kan vel Livréet bære,
Uden Herrens Aand og Smag.
Du har Phantasia, men Skade,
Den er ei saa ganske reen;
Som nu Din *Hamadryade*,
Er den ikke fæl gemeen?
Don Juan jeg ei vil røre,
Mindre Magnetismen der;
Viſſe Ting bør man ei gjøre;
Fælt det kunde plette her.
Nei den babylonske Kiste,
Som du nylig nedkom med,
Ei jeg for en Mark vil miſte,
Den gjør ei en Sjæl Fortred!
Der er noget babelsk Noget,
Og juſt ei saa ganske lidt;
Thi forvirret blev jo Sproget,

Og det er da ogsaa Dit!
 Du er næstendeels capabel
 Til at gaae Satirens Vei,
 Skjønt der sværges ved: *Die Gabel*,¹
 Or'ginal det er Du ei! –
 Stedse vil Du repetere,
 Og Du gjør det her for tidt;
 Hvor kan Videt Dig genere,
 Da Du har saa grumme lidt?
 Det som mest med Liv sig rører,
 Er Dit »Qvegsølv«, kjære Ven!
 Derfor er det nok, Du smører
 Det saa tidt i Farcen hen.
 – Du har viist, hvor godt det klæder,
 At man smukt beskeden er;
 Efter *Shakspeare* Du først træder,
Evald staaer som tredje der.²
 Dette Træk hver Feil udsletter;
 (Feilfuld er den hele Jord).
 Glem't er' alle Bogens Pletter,
 Dog om *Pierrot* hør et Ord:
Han forfeilet er i Grunden,
 Her Du skulde nok saa net
 Lagt ham meget Dumt i Munden,
 Det var Dig vist meget let.
 Er jeg, som Du troer, saa liden,
 Kun bestemt til Glemsels Nat,
 Hvi vil Du da spilde Tiden
 Paa en saadan Padehat?
 Den ei skader Skovens Stammer,
 Af sig selv den snart forgaaer;
 Men har jeg af Aandens Flammer,
 Du mig ei af Marken slaaer.
 Jeg har ikke Lyst at kives,
 Trættes med en ældre Mand;
 Men hvad der af Himlen gives,
 Slukkes ei ved babelsk Vand.
 Fik jeg Kunstens ægte Lue,

1 »*Die verhängnißvolle Gabel*«, ogsaa et Slags aristophanisk Comedie af *August von Platen*, udkommen 1826; jeg fandt det mest passende at sværge ved denne, da den spiller noget i samme Art som den babyloniske Taarnbygning; men den er vittig.

2 See *den babyloniske Taarnbygning* Pag. 7, nederst paa Siden.

Ei *Du* styrter Himlens Værk;
Vil Du ganske Flammen kue,
Da den brænder dobbelt stærk!